

ת"פ 49897/02/13 - מדינת ישראל נגד גבריאלי גולן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 49897-02-13 מדינת ישראל נ' גולן
8 ספטמבר 2016

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גבריאלי גולן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מזרחי

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד יסמין ישראלי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (**2 אישומים**); ואיומים לפי סעיף 192 לחוק (**2 אישומים**).

על פי המפורט באישום הראשון, ביום **22.4.12** בשעה 8:00 איתר פקח עירוני במועצה קרני שומרון (להלן: "המועצה") דוד גלמודי, עובד ציבור שמילא תפקידו על פי דין (להלן: "גלמודי"), כלב שהיה קשור ליד מאפיה ברחוב הקוממיות בקרני שומרון ללא בעליו.

גלמודי לקח את הכלב לצורך בדיקת שבב ואיתור בעלים בכלביה העירונית.

במועד האמור, בין השעות 9:00-10:00, הגיע הנאשם למשרדו של צבי פרל פקח עירוני במועצה, העליב את גלמודי שהיה במקום בכך שקרא לו "בן זונה מזדיין בתחת" "שהלשון שלו בתחת של ראש המועצה" ו"בוגד" וכן איים עליו באומרו ש"זהר ממנו וכי הוא עוד יזין אותו".

על פי האישום השני, ביום **23.4.12** הגיע גלמודי לשטח ציבורי שליד המאפיה על מנת לבדוק אם הנאשם פינה מהמקום פסולת כפי שנדרש ע"י המועצה. כשראה שהשטח לא פונה החל לצלם תמונות במקום.

הנאשם שהבחין במעשיו של גלמודי, קם לעברו והחל לאיים עליו באומרו שאם יעז לצלמו -יכניס לו קרש בראש, ולאישוש דבריו הצביע על קרש שבקצהו מסמרים בולטים שהיה במקום ואמר לגלמודי "אתה רואה את הקרש הזה? אני אפוצץ לך את הקרש בראש".

בהמשך העליבו הנאשם בכך שקרא לו "בן זונה שלשוננו בתחת של ראש המועצה, בוגד, מזדיין בתחת" ו"הומו".

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

לגבי האישום הראשון- טען הנאשם כי הכלב נלקח ללא ידיעתו מהמקום למרות שמדובר בכלב שנרכש על ידו כדין מהכלבייה העירונית בחדרה ארבעה ימים קודם לכן, כשברשותו קבלות ורישיונות.

הנאשם מודה כי הגיע למועצה ופגש את צבי פרל וכי אמר לו להרים את הרגליים כדי להשוות את עקבות הנעל שלו לטביעת הנעל בחצרו, אולם כופר כי איים או העליב את גלמודי.

לגבי האישום השני- הנאשם מודה כי ראה את גלמודי בשטח וכי היה ביניהם דין ודברים לגבי צילומים שרצה גלמודי לצלם אולם הנאשם מכחיש כי איים עליו, ומכחיש כי לקח קרש ואמר שאם יצלמו יכניס לו אותו בראש, ומכחיש כי העליב אותו.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1- דוד גלמודי (עמ' 14-5 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2- חיים צבי פרל (עמ' 24-14 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-אלכסנדר נוביקוב (עמ' 34-29 לפרוטוקול)

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם (עמ' 40-34 לפרוטוקול).

5. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות התיק הגעתי לכלל מסקנה כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר.

ברקע לכתב האישום מערכת יחסים סבוכה ועכורה בין הנאשם לרשויות אכיפת החוק במקום מגוריו בעת הרלוונטית, כל זאת על רקע תחושותיו של הנאשם כי רשויות אלה מתנכלות לו ורודפות אותו באופן אישי (עמ' 6 ש' 27-32; עמ' 7 ש' 2-7; עמ' 34 ש' 24, ש' 31-32; עמ' 37 ש' 19, ש' 26; עמ' 38 ש' 10; **ת/1** ש' 1, ש' 4).

אישום ראשון

מעדותו של **ע"ת/1- הפקח דוד גלמודי** (להלן: "גלמודי") עולה כי בעת הרלוונטית לכתב האישום עבד במועצה בביטחון ובפיקוח בהתאם להסמכת המועצה (עמ' 5 ש' 15-16; עמ' 7 ש' 17, ש' 19-21, ש' 26).

ביום **22.4.12** נשלח גלמודי במסגרת תפקידו לשטח ציבורי ביישוב קרני שומרון (להלן: "היישוב") השייך למועצה, שם הציב הנאשם מכליות גדולות ו"קונטיינרים", על מנת לפנות את השטח (עמ' 5 ש' 19-20).

כמו כן מעדותו עולה כי בלילה שקדם לאירוע התקבלו תלונות בגין נביחות ושיטוט כלבים (עמ' 7 ש' 30-31; עמ' 8 ש' 2-3), ובהגיעו לשטח- אכן ראה במקום כלב קשור ולקח אותו למכלאה ביישוב כיוון שקשירת כלב בשטח ציבורי מהווה עבירה לפי חוק העזר העירוני (עמ' 5 ש' 20-22). עוד הוסיף כי כיוון שממילא אסור לקשור כלב בשטח ציבורי, הרי שאין נפקא מינה אם מדובר באותו כלב, אם לאו (עמ' 8 ש' 9-10, ש' 19).

על פי גלמודי, מהשלב שהיה מחובר לכלב לא עלה שמו של הנאשם כבעליו וכיוון שהנאשם לא היה בשטח- לא ניתן היה לברר את זהות בעליו, ועל כן הוצא למכלאה, אחרת- היה פונה לנאשם ואמר לו להוציא את הכלב מהמקום על אתר (עמ' 8 ש' 11-13, ש' 14-15, ש' 21, ש' 26-29; עמ' 9 ש' 1-2).

זאת ועוד, גלמודי מעיד כי השלב נבדק במכלאה ולא בשטח הואיל וקיים חשש מתקיפת הכלב בסיטואציה זו (עמ' 9 ש' 5-11, ש' 17-18), אולם למחרת הגיע הנאשם למכלאה, כלבו שוחרר ונמסר לו והוא קיבל דו"ח (**נ/1**; עמ' 5 ש' 28-29; עמ' 10 ש' 10-15, ש' 17-18, ש' 24).

הנאשם קילל את כל משפחתו כשהוא ופרל אינם מגיבים (עמ' 6 ש' 12-14).

דברים אלה מקבלים חיזוק בגרסתו של **ע"ת/2- צבי פרל** (להלן: "פרל"), המשמש כאחראי על גלמודי בהיותו אחראי מזה כעשור על מחלקת הפיקוח ביישוב (עמ' 14 ש' 21).

פרל מאשר כי בעטיין של תלונות רבות אודות כלב שמשוטט במקום ונובח- שלח את גלמודי למקום, בהיותו אחראי מבחינתו על נושא בעלי החיים ביישוב, ובהגיעו למקום -דיווח לו אודות כלב קשור בשטח הציבורי דן (עמ' 14 ש' 23-25; עמ' 16 ש' 11-13, ש' 18, ש' 20; עמ' 17 ש' 2-3; עמ' 18 ש' 13-15).

עדות הנאשם לפיה מדובר בכלב שנקנה לצרכי שמירה (עמ' 36 ש' 19-21), עולה בקנה אחד עם הטענה בדבר תלונות על נביחות תכופות ועם היותו קשור בחוץ.

בנסיבות אלה, בהיותו של גלמודי לוכד כלבים מוסמך, ובהעדר בעלים במקום, הורה לו פרל לאסוף את הכלב למכלאה הקטנה של היישוב, שם נקרא השלב שעל גופו והתברר כי שייך למחלקת הווטרינרית של עיריית חדרה ללא שם בעלים (עמ' 14 ש' 26-29; עמ' 16 ש' 28-29).

מעדותו של פרל עולה כי כשעה או שעתיים לאחר מכן הגיע הנאשם למועצה כשהוא צועק כי כלבו נגנב והציג מסמך מעיריית חדרה לפיו קנה את הכלב מהכלבייה העירונית ועל כן הכלב שוחרר וניתן לו דו"ח בגין החזקת הכלב בשטח ציבורי ללא השגחה (עמ' 14 ש' 29-32; עמ' 15 ש' 1; עמ' 17 ש' 5-7).

במעמד זה בעת קבלת הדו"ח קילל הנאשם באומרו "בן זונה" "אני אזיין אותך" (עמ' 15 ש' 3).

בנוסף, בבימ"ש פרל מאשר את הקללות שקילל הנאשם והאיומים כפי שפורט בהודעתו במשטרה היינו "בן זונה מזדיין בתחת" ש"הלשון שלו בתחת של ראש המועצה", שהוא "בוגד", ושעכשיו הוא רואה שכל מה שסיפרו עליו הוא נכון וש"יזהר ממנו כי הוא עוד יזיין אותו" (עמ' 15 ש' 7-10).

למען הסר ספק, העיד פרל במפורש כי באירוע נשוא אישום זה- שמע במו אוזניו את קללות הנאשם (עמ' 19 ש' 31-32), בניגוד לאישום שני- שם שמע על כך מדיווחו של גלמודי, ולמחרת הגיע למשטרה למסור על כך עדות (עמ' 20 ש' 1-5).

בנקודה זו יוער כי ככל הנראה חל בלבול בעדותו של גלמודי, לגביו לא נחקר כלל בחקירה נגדית, לפיו העיד בבימ"ש כי כביכול האירוע המפורט באישום השני שהתרחש ביום 23.4.12, ובו צילם את המקום והנאשם איים עליו באמצעות קרש- הוא האירוע הראשון, ולמחרת- כשבא לבדוק את מצב פינוי השטח- אירע אירוע נשוא האישום הראשון, בנוכחותו של פרל (עמ' 6 ש' 1-16).

כך, למשל מאשר גלמודי כי האיום באמצעות קרש היה באירוע הראשון (עמ' 6 ש' 15-16) ולא כמפורט בכתב האישום, ומתייחס לנוכחותו של פרל באירוע השני (עמ' 6 ש' 12).

עם זאת, לאור חלופי הזמן הרב מהאירועים, כמו גם העובדה כי פרל מתאר את ההתרחשות כמפורט בכתב האישום- לא מן הנמנע כי העד התבלבל, בעיקר נוכח העובדה כי הוא אכן מפריד בין תוכנם של שני האירועים בהתאם למפורט בכתב האישום, גם אם בסדר כרונולוגי הפוך, וכי מועד צילום הקרש מתיישב עם היותו של אירוע זה ביום 23.4.12 כמפורט בכתב האישום.

זאת ועוד, מעדותם של פרל וגלמודי עולה כי בין האירועים - ובשל העובדה כי הנאשם פיזר בשטח הציבורי האמור מיני גרוטאות, מכליות ובעלי חיים, הודבק לו צו פינוי במקום.

פרל מעיד כי הנאשם קיבל הנחיה ממנכ"ל המועצה אריק זוגר לפנות את השטח וביחד עם גלמודי הדביקו מכתב התראה על פינוי בתוך 24 שעות על אחד הקונטיינרים במקום (עמ' 15 ש' 12-14; עמ' 17 ש' 28-31; עמ' 18 ש' 1-3, 8), באופן המתיישב עם גרסתו של גלמודי לפיה

לאחר החזרת כלבו של הנאשם- הודבקו לו צווי פינוי על גבי המכליות במקום לכל פינת החי והמכליות/קראוונים שהקים שלא כדין בשטח ציבורי שאינו שלו (עמ' 5 ש' 24-25, ש' 27; עמ' 6 ש' 10-11; עמ' 10 ש' 26) זאת

לאחר שסירב לקבלם לידי (עמ' 13 ש' 4-1).

אישום שני

למחרת האישום הראשון, ביום **23.4.12**, הגיע גלמודי לשטח האמור ביחד עם פרל על מנת לבדוק אם פינה הנאשם את השטח בהתאם לצו הפינוי שניתן לו וכן לצלם את המקום, ובתגובה - החל הנאשם לקלל אותם, אולם הם לא הגיבו (עמ' 6 ש' 12-16; עמ' 12 ש' 28-29).

מעדותו של גלמודי עולה הגם שזמן לפינוי הינו 24 שעות מעת ההתראה, הרי שבפועל בנסיבות אלה הגיעו לשטח בטרם חלפה יממה על מנת לבדוק אם הנאשם פעל בהתאם לצו הפינוי (עמ' 13 ש' 16, ש' 26-29).

בנקודה זו יוער- כאמור לעיל- כי בשל הפיכת מועד האירועים הנ"ל מייחס נוכחות באירוע זה לפרל למרות שפרל מעיד כי לא נכח במקום, אלא כי למחרת האירוע הראשון שלח את גלמודי לבדוק אם בוצע צו הפינוי אם לאו, וגלמודי הוא שדיווח לו על כי הנאשם איים עליו במקל ש"ישבור לו את הראש" (עמ' 15 ש' 15-16).

מעדותו של גלמודי עולה כי במעמד זה, בעת שהחל לצלם את השטח ואת הקרוואנים שלא פונו- ראה אותו הנאשם שעמד בחוץ והחל להתנפל עליו ולצעוק כי אסור לו לצלם, קיללו ואיים עליו כי אם יתקרב וימשיך לצלם- הוא "יכניס לו קרש בראש", כל זאת תוך שהוא מתקרב לבטונדה במקום בו מונח הקרש עם המסמרים (ת/2; עמ' 6 ש' 1-5).

תוכן איומו של הנאשם מקבל חיזוק ממשי כאמור בעדותו של פרל - לפיה דיווח לו גלמודי כי הנאשם איים עליו במקל ש"ישבור לו את הראש" (עמ' 15 ש' 15-16).

בנוסף, קילל אותו הנאשם ועלב בו באומרו לו "מזדיין בתחת" ו"הומו של ראש המועצה" "מלקק בתחת" "בן זונה" ומיני כינויים ברוח זו (עמ' 6 ש' 7-8; עמ' 12 ש' 8-10, ש' 12).

אליבא גלמודי, לא ענה לקללות ולגידופים הנ"ל מצד הנאשם והמשיך לצלם, ולאחר מכן הגיש תלונה על האירוע (עמ' 6 ש' 8-9).

בעדותו בבימ"ש שב ואישר גלמודי את הודעתו במשטרה לפיה קילל אותו הנאשם (עמ' 9 ש' 19-23) כאשר תוכן של קללות אלה הוא שהעליבו (עמ' 9 ש' 24-26).

לדברי גלמודי צילם את הקרש במקום אולם בשל העובדה שהשעון במצלמה היה מכוון לשעון חורף- מופיעה השעה **8:15** בעוד שהשעה הינה **9:15** (ת/2; עמ' 6 ש' 17-22; עמ' 9 ש' 27-29), כאשר אף החוקר אלכסנדר נוביקוב שחקר את התיק העיד כי ניתן הסבר להבדל זה בשעות

ע"י גלמודי (עמ' 32 ש' 6-8).

בכל הנוגע להתנהלות הרשות בנסיבות אלה העיד **ע"ת/3- רס"מ אלכסנדר נוביקוב** (להלן: "נוביקוב"), החוקר מתחנת קדום במרחב שומרון שחקר את התיק דנן (עמ' 29 ש' 12), ובכלל זה - גבה את תלונתו של גלמודי, חקר את הנאשם (**ת/1**; עמ' 29 ש' 16-18; עמ' 31 ש' 25), וקיבל לידייו את צילומי הקרש (עמ' 30 ש' 17-18), כי בעת חקירת התלונות דנן לא בדק את עצם שיקול דעתם של מי הפקחים, שבהיותם נציגי הרשות-חזקה עליהם כי פועלים כדין-וממילא כל טענה כלפיהם דינה להישמע במסגרת הליך אזרחי.

לידידו חקר את העבירות הפליליות בלבד שעלו מהתלונות -שעניינן העלבת עובד ציבור ואיומים (עמ' 31 ש' 26-32; עמ' 32 ש' 2; עמ' 32 ש' 21-24, עמ' 25-28).

עם זאת, על התנהלות הרשות בנסיבות אלה כלפי הנאשם, הרחיב בא כוחו של הנאשם במהלך חקירותיו הנגדיות.

כך, הגם שבנסיבות אלה רשם גלמודי לנאשם דו"ח בגין החזקת כלב במקום ציבורי ללא רישיון (**נ/1**; עמ' 11 ש' 1-3) -אין חולק כי בבימ"ש לעניינים מקומיים בו נדונה סוגיה זו, זוכה הנאשם (נ/1; נ/2; עמ' 11 ש' 7-8; עמ' 11 ש' 26-27; עמ' 35 ש' 14-16), ובכל הנוגע לפלישה לשטח ציבורי -העיד גלמודי כי זו לא יוחסה לנאשם כיוון שריחמו עליו, ולא רצו להחמיר עמו (עמ' 11 ש' 4-6).

יש לציין כי מדובר בהתנהלות תמוהה בלשון המעטה מקום בו נמנעה הרשות מלהאשים את הנאשם בעבירה לגביה נטען כי יש בסיס ראיתי, וביכרה לייחס לו עבירה שדווקא לגביה אין ביסוס כזה.

יתרה מכך, אֵין בפיו של פרל הסבר כיצד חרף העובדה כי חוק העזר העירוני המקומי מורה על מתן 30 יום לבעל כלב להסדיר את נושא רישום הבעלות עליו בעוד שבנסיבות אלה מסר הנאשם מסמכים המעידים על רכישת הכלב כארבעה ימים קודם לכן בלבד (עמ' 17 ש' 12-14) - הוגש נגד הנאשם כתב אישום בגין כך.

אף טענת פרל, לפיה הדו"ח שניתן לנאשם הינו על עצם החזקת הכלב בשטח ציבורי -אינה מתיישבת עם העובדה כי בכתב האישום כתוב כי מדובר בהחזקת כלב ללא רישיון (עמ' 17

ש' 15-17, ש' 23-27).

באופן דומה לא ברור די צרכו ההליך בו הודע לנאשם על צו פינוי המקום, כאשר ספק אם תועד, וחרף העובדה כי טרם חלפו 24 שעות מן ההתראה - כבר הגיעו פקחי המועצה על מנת לבדוק אם המקום פונה אם לאו כנ"ל (עמ' 13 ש' 1-4, ש' 9-10, ש' 16, ש' 26-29; עמ' 18 ש' 22-29), הגם שלדברי פרל בפועל לא ננקטה כל סנקציה כלפי הנאשם אלא המקום רק צולם (עמ' 18 ש' 30-32).

חופזה זו, לשוב ולמהר לבדוק את התנהלות הנאשם, מעלה תמיהה בשל העובדה כי מעדותו של פרל עולה כי סד הזמנים לפינוי נקבע על ידו בהתאם לטיב הפינוי הנדרש, גובהו ונסיבותיו, כאשר היו מקרים בהם ניתנה ארכה למעלה מ-24 שעות לפינוי (עמ' 19 ש' 5-6, ש' 8-9).

אף משנשאל פרל לעניין אי הסבירות שבין מועד הפינוי דנן לבין כמות המיטלטלין בשטח- שכללו בין היתר שלושה קונטיינרים וגדר בטון בגובה מטר עם שערים - הסביר כי הבטון נבנה כשבוע קודם לכן, כשהתראות רבות נמסרו לנאשם בעל פה עד למועד האמור (עמ' 19 ש' 11, ש' 13, ש' 14-15).

בנוסף העיד פרל כי הייתה בהילות בנסיבות אלה לפנות את השטח מטעמים פוליטיים של היות השטח מצוי מול שכונת זוגות צעירים ביישוב (עמ' 19 ש' 1-4).

תמיהה זו בדבר "ההזדרזות" היתרה בנסיבות אלה לשוב ולבדוק את השטח פחות מיממה לאחר מתן התראה בכתב על פינוי אף מתחדדת נוכח העובדה כי מעדויות עדי התביעה עולה כי עד לעת הזאת, בחלוף כ-4 שנים מהאירוע, טרם הוסדרה סוגיית הפינוי בשטח (עמ' 12 ש' 21-24; עמ' 19 ש' 19, ש' 20-30).

למען הסר ספק יוער כי הגם שעולות מהתנהלות הרשות כלפי הנאשם תמיהות רבות, אין בכך התעמרות המצדיקה קבלת טענת הגנה מן הצדק (שעלתה מגרסת הנאשם), לא כל שכן כדי זיכויו.

תהא התנהלות הרשות אשר תהא- אין בה כדי להצדיק את התנהגות הנאשם בנסיבות אלה, שהינה חמורה וקשה, במסגרתה עלב קשות בפקח מטעם המועצה המקומית, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו באמצעות קרש ממוסמר.

בשולי הדברים ייאמר, מבלי לקבוע מסמרות, כי ככל שקיימת משמעות להתנהגות הרשות בנסיבות אלה, הרי על זו לבוא בחשבון בסוגיית עונשו של הנאשם, אך לא בסוגיית אחריותו בפלילים.

יתרה מכך, בנסיבות אלה - לא ניתן להתעלם מהלך רוחו הסוער ואופיו המתלהם של הנאשם, כפי שהדברים עולים מעדותו במשטרה ובבימ"ש, מהתנהגותו מעל דוכן העדים ובאולם הדיונים, ומעדותם של עדי התביעה.

באופן זה, שב הנאשם והתפרץ באולם בצעקות תדיר בעת עדויותיהם של עדי התביעה (עמ' 12 ש' 4; עמ' 10 ש' 7; עמ' 15 ש' 22-31; עמ' 16 ש' 1; עמ' 17 ש' 20), התבטא בקול כי אינו יכול לראות שוטרים וכי הם אנשים רעים ושקרנים (עמ' 34 ש' 12-14), ובשלב מסוים אף יצא בסערה מהאולם (עמ' 33 ש' 25).

מהיכרותו הקודמת עם הנאשם, תאר אותו החוקר נוביקוב כעצבני וטעון כנגד רשויות אכיפת החוק באופן תדיר, ובכלל זה כנגד שוטרים וקצינים (עמ' 34 ש' 6-9), שהתנהגותו הינה בעייתית וקשה להתמודדות (עמ' 34 ש' 1, ש' 6-9).

אודות התנהגותו הפרועה של הנאשם אף העיד נוביקוב, כי בעת שהגיע הנאשם לחקירה בתחנה, ביום האירוע נשוא האישום השני, התפרץ לחדר החקירות בעת שנוביקוב היה בעיצומה של גביית עדות ארוכה של אדם אחר והנאשם סרב להמתין ודרש כי יעזוב את החקירה בה עסק ויטפל בו על אתר (עמ' 29 ש' 20-22; **ת/4**; **ת/3**; **ת/8**).

התנהגות הנאשם הייתה כה משוללת כל רסן עד שבשל חשש לשיבוש הליכי חקירה ועל מנת למנוע שימוש בכוח כנגד הנאשם- בהיותו חוקר יחיד במקום- נאלץ נוביקוב לאסור על הכנסתו בשנית של הנאשם לתחנה לאחר שיצא וביקש לחזור פנימה (**ת/7**; עמ' 29 ש' 22-25, ש' 26-28; עמ' 30 ש' 1-4, ש' 7-12).

דומה כי די בבקשתו של החוקר נוביקוב לפטור גורף מטיפול בנאשם, שאף אושר לו (**ת/6**), כדי להבהיר עד כמה בעייתית ומורכבת היא התנהגותו של הנאשם.

עדותו של גלמודי הינה סדורה וקוהרנטית, אשר הותירה רושם מהימן ואמין, ואף מתיישבת עם גרסתו של פרל לאירועים, בשים לב לבלבול במועדי האירועים כנ"ל.

למותר לציין כי לא זו בלבד שעדותם של גלמודי ופרל קוהרנטית ויוצרת תמונה אחידה, אלא שזו אף מתיישבת עם אופיו של הנאשם ואורחות חייו, וגישתו הפרובוקטיבית והבעייתית כלפי רשויות אכיפת החוק כפי שעולה מגרסתו שלו (עמ' 34 ש' 12-14) ותפורט להלן.

גרסת הנאשם

מגרסת הנאשם עולה כי בבסיס התיק דנן, עומדת התנכלותם האישית של רשויות אכיפת החוק כלפיו ורדיפתו האישית, ואף במקרה זה- הפקחים נטפלו אליו, "הרסו" אותו (עמ' 34

ש' 24, ש' 31-32), וכל עדותם שקרית במגמה להתנכל לו (עמ' 37 ש' 19, ש' 26; עמ' 38 ש' 10; **ת/1** ש' 1, ש' 4).

גישתו זו הובאה הן בעדותו והן בהתפרצות במסגרת אחת מהתפרצויותיו הרבות בבימ"ש באומרו "**אני לא יכול לראות את המשטרה בעיניים שלי, אז אתה אומר שהיו לנו יחסים? איזה יחסים היו לנו? אני לא יכול לראות את המשטרה בעיניים שלי מרוב שאתם אנשים רעים. שקרנים, צריך להעיף אותם מהמשטרה, את כולם**" (עמ' 34 ש' 12-14), כל זאת לא לפני שכינה את החוקר נוביקוב "**שקרן ורמאי**" בהיותו מעל דוכן העדים, ויצא בסערה מהאולם (עמ' 33 ש' 25).

יש לציין כי לעניין זה מעיד גלמודי כי בעבר הייתה מערכת יחסים טובה מאוד בינו לבין הנאשם (עמ' 6 ש' 24) כל זאת עד לבעיות שהתגלעו בין הנאשם למועצה ולראש המועצה בעטיין החל הנאשם להתייחס לכל עובדי המועצה כ"אויבים" והחל להסלים התנהגותו כלפיהם (עמ' 6 ש' 27-32; עמ' 7 ש' 2-7).

יש לציין כי אף אליבא פרל- לא היה לו דבר עם הנאשם בעבר (עמ' 15 ש' 20).

בנסיבות אלה, טען הנאשם כי השטח אליו נכנס גלמודי אינו שטח ציבורי אלא שטח בבעלותו, אותו רכש בכסף, ועבורו שילמה לו המועצה סכום של מאות אלפי שקלים (עמ' 34 ש' 26-28; עמ' 35 ש' 29; עמ' 36 ש' 7).

לטענתו, צווי הפינוי הושמו בשטח כשכלל לא היה נוכח במקום (עמ' 38 ש' 4-5).

בנוסף, טוען כי הרשות הביאה כלים הנדסיים, גנבה לו והעלימה את כל תכולת השטח בעת ששהה במעצר, כשלדבריו מדובר בסחורה בשווי מאות אלפי שקלים (עמ' 35 ש' 6-7, ש' 8-9).

בכל הנוגע לכלב - טוען הנאשם כי מדובר בכלב שנרכש על ידו ביום **18.4.12**, כארבעה ימים עובר לאירוע, מעיריית חדרה, ובשבב שעל גופו מעודכן שמו, שם הבעלים, תאריך לידתו ותאורו שהיה ניתן לבדיקה בשטח (עמ' 37 ש' 8-9, ש' 11, ש' 13-15).

עוד עולה מעדותו כי לאחר ששב ממעצר וגילה כי הכלב שנקנה על ידו 4 ימים קודם לאירוע- לצרכי שמירה- איננו, ערך בירור עם המוקד העירוני- והתברר כי הכלב נלקח למכלאה של המועצה (עמ' 36 ש' 6-12, ש' 16, ש' 18, ש' 19-21).

לגופם של האישומים - הנאשם מכחיש שקילל כמפורט באישום הראשון (**1/ת** ש' 7), מכחיש שקילל כמפורט באישום השני וכי איים עליו בקרש (**1/ת** ש' 16, ש' 18-21) והגם שמאשר כי ביקש ממנו שלא יכנס ויצלם (**1/ת** ש' 16) ומאשר את קיומו של הקרש המדובר בשטחו (עמ' 36 ש' 31-32; **1/ת** ש' 23)- עדיין הכחיש כי איים באמצעותו על גלמודי.

לטענתו באישום הראשון רק ביקש מפרל שירים את רגלו על מנת שיוכל לבדוק אם הוא הפקח שפלש לשטחו וגנב את כלבו בהתאם לטביעות נעל על הקרקע (עמ' 35 ש' 12-13; עמ' 37 ש' 2, ש' 4-5), הואיל ומעוניין לתבוע את הפקח האחראי על כך (עמ' 36 ש' 1-3; **1/ת** ש' 43).

יש לציין כי במשטרה סירב הנאשם לעימותים עם גלמודי ועם פרל בטענה כי לא רוצה לראותם או לבוא עימם במגע (**1/ת** ש' 9, ש' 13)

אדרבא - בגרסתו טען הנאשם כי המניע לתלונה נגדו הינה תלונתו יום קודם לכן כנגד גלמודי בגין הסגת גבול וגניבה, שעה שנכנס ויצלם ללא רשות, בעטיה איים גלמודי עליו "שיטפל בו ולא ירפה ממנו ולא יעזוב אותו ויתפוס אותו" (**1/ת** ש' 1-3).

עם זאת, אליבא החוקר נוביקוב לא חקר את תלונת הנאשם בעניין זה כיוון שאין מדובר באיום אלא דברים הממחישים את נחישותו של גלמודי לבצע עבודתו כנדרש בהיותו עובד ציבור כפי שתועד בתיק (עמ' 32 ש' 12-13, ש' 15-16; **1/ת** ש' 1-2), וכי ההתנהגות המאיימת הייתה מצד הנאשם (עמ' 32 ש' 20).

בנסיבות אלה, אישר החוקר נוביקוב כי הגם שלא בוצעו פעולות חקירה בעניינו של הנאשם - נותר במעצר בשל המסוכנות שנשקפה ממנו (עמ' 33 ש' 1-7).

לאחר שבחנתי את גרסת הנאשם - לא זו בלבד שגרסתו אינה מתיישבת עם גרסאותיהם של שלושת עדי התביעה, אלא אף אינה מתיישבת עם ההיגיון השכל הישר וניסיון החיים.

יתרה מכך, גרסת הנאשם בכל הנגוע לבעלותו בשטח ולגניבת סחורה בסך מאות אלפי שקלים ע"י המועצה אינה נתמכת בכל מסמך, עד או ראיה, הוא אף מתחמק משנשאל מפורשות בחקירתו על מסמכי בעלות (ת' 1 ש' 37-39, ש' 41), ובכך למעשה גרסתו הינה בבחינת "גרסה בעלמא", כשממילא -אין בטענות אלה כדי להצדיק את ביצוע העבירות הפליליות המתוארות בכתב האישום.

באופן דומה, אף טענתו של הנאשם במשטרה לפיה כביכול פינה את השטח בהתאם לדרישה בסביבות השעה 8:30 בבוקר -נסתרת מניה וביה בחומר הראיות ואף היא נטענת בעלמא בנסיבות אלה (ת' 1 ש' 25-27).

יש לציין כי למרות שהנאשם מנסה לצייר תמונה לפיה בעת שניגש למועצה היה רגוע (עמ' 36 ש' 27) הרי שניכר מעדותם של גלמודי ופרל כי לא כך היו פני הדברים, וגרסה זו אף אינה מתיישבת עם עדותו שלו לפיה מודה כי דיבר לפקחים בטון גבוה (עמ' 37 ש' 31), ואינה עולה בקנה אחד עם התבטאויותיו האלימות בבימ"ש ובמשטרה (עמ' 36 ש' 29; עמ' 37 ש' 22-23; עמ' 39 ש' 11; ת' 1 ש' 34-35, ש' 29-30), התנהגותו משוללת הרסן במהלך הדיונים באולם, והזלזול הרב וחוסר ההערכה שהפגין כלפיו שוטרים ונציגי הרשות בכלל, ובתיק זה- בפרט (עמ' 39 ש' 4-5, ש' 14).

יתרה מכך, הנאשם מעיד כעל עצמו כמי שזו התנהגותו, וכי לא ישנה אותה (עמ' 38 ש' 17) ומתעקש לדבוק בעמדות קורבניות (עמ' 38 ש' 27-28).

יש לציין כי לא זו בלבד שגרסתם של עדי התביעה אמינה עליי - אלא שיש בגרסת הנאשם, חרף הכחשותיו, "ראשית הודיה" לטענותיהם, ובכלל זה - הודאתו בכך שפנה לפקחים בטונים גבוהים (עמ' 37 ש' 31), הודאתו בכך שהדבר להתמודד עם הצקות הפקחים כלפיו היא באיומים עליהם (עמ' 39 ש' 11-12), כינויים עולבים שהטיח בעובדי הציבור השונים במהלך הדיונים בפני בימ"ש עצמו (!) (עמ' 39 ש' 14-15; עמ' 33 ש' 25), הודאתו לגבי האישום השני -כי ביקש מגלמודי שלא יצלם ולא יכנס לשטח (ת' 1 ש' 16), ואישורו בקיומו של הקרש בשטחו

(עמ' 36 ש' 31-32; ת' 1 ש' 23).

כל הנ"ל בד בבד עם גרסת המאשימה, מעלה כי המיוחס לנאשם הוכח ברמה הנדרשת בפלילים, מעבר לכל ספק סביר.

6. לאור כל האמור, מצאתי כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר, והריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ו, 08 ספטמבר 2016, במעמד הנוכחים